

Alsidig skuespiller fylder rundt

Mærkedag. Lotte Andersen begyndte på Dr. Dante og har siden spillet et væld af roller, lavet en dokumentarfilm og indspillet et album. - Foto: MADS NISSEN

Lotte Andersen er ikke bange for at gå nye veje. I morgen fylder hun 50.

AF **MONNA DITHMER, TEATERREDAKTØR**

Hun er ikke skuespiller med stort S – erklærer Lotte Andersen.

Mærkeligt nok, for med sit køligt raffinerede vid, sit smukke ansigt og sin komiske præcision er hun ellers kendt vidt og bredt fra 'Krøniken', 'Forbrydelsen' og '2900 Happiness' samt fra 'Nattevagten', 'Undskyld jeg forstyrrer' og 'Min Søster Børn'.

LÆS OGSÅ Lotte Andersen viser Grønland på film

Og så var der også lige 20 år som kvindelig hovedkraft i det skelsættende teaterensemble Dr. Dante. Men som hun har sagt det:

»Jeg er ikke skuespiller med stort S, forstået på den måde, at jeg næsten hver dag spørger mig selv, hvad jeg ville lave i stedet«.

Sitrende sårbart

Sådan lød det for syv år siden. Og selv om hun karakteriserer sig selv som »en regnormetype, der gør tingene i langsomme bevægelser«, er hun da kommet godt i gang med andre ting.

Vendepunktet blev filmen 'Oh Happy Day' (2004), som hun var idé- og medforfatter til, og hvor hun selv spillede hovedrollen som den kejtede, forsagte kvinde i provinsen, der blev forløst fra sit kedelige liv gennem at synge gospel.

Men sangen har i det hele taget været en forløsende faktor i Lotte Andersens egen karriere.

Det er nok her, hun står stærkest – i syngende aktion på scenen – når man tænker tilbage på de banebrydende år med Dr. Dante, hvor hun 20 år gammel og autodidakt var med i instruktør Nikolaj Cederholms og Danternes undergrundstid i Allerød for siden at rykke ind til stjernetider på Dr. Dantes Aveny på Frederiksberg.

LÆS OGSÅ Skævt Mozart-show har supermikrofoner og muddermasker

Blandt de 30 forestillinger, hun nåede at sætte sit præg på, skiller ikke mindst hendes grovkæftende grønlandertøs i 'Halløj på indlandsisen' sig ud samt hendes rørende umulige hæklehusrmor i 'Snart kommer Tiden' – hende Rebecca, der mest holdt af at kigge ind i væggen.

Men hun nåede et klimaks, da hun sang 'Som et strejf fra en dråbe' i 'Gasolin' – der i øvrigt blev indledningen på teaterkoncertens sejrsgang som nygenre. Det var så hviskende inderligt, at sangen nærmest blev hendes helt egen.

Og hun gjorde det igen, i det store hit af en Beatles-teaterkoncert 'Come Together' på Østre Gasværk i 2009. Da havde det længe været slut med Danterne (i 2001), men de tog hver især deres stjernestatus med sig, og her sang hun 'Yesterday' så sitrende sårbart, at det gav genlyd i hele det kæmpe rum.

Spørgsmål om liv og død

Trods sin force som sanger har hun sagt nej tak til stribevis af tilbud om at medvirke i musicals:

»Musicals er ikke mig, overhovedet. Det er simpelthen for glat. Det er en kæmpestor løgn. Jeg kan slet ikke lide spillestilen. Jeg synes, det er klamt«.

Når hun så alligevel har medvirket i musicals, har det vel at mærke ikke været af Broadway-aftapning, men af den mere komiske eller skæve slags – såsom Katrine Wiedemanns 'Snedronningen' (titelrollen), Peter Langdals 'Matador' (som Maude) og Stephen Sondheims 'Sweeney Todd' (som morderisk madam).

Det er typisk de skæve ting, som udfordrer og vender op og ned på hendes *star quality*, som Lotte Andersen har opsøgt efter Dantetiden.

Det kan være som menighedsrådsmedlem Helga Ladeport i det tilfældighedsdyrkende Hultberg-eksperiment 'Villa Requiem', som misbruger i 'Limbo' på Betty Nansen eller senest i den Reumertvindende 'Lykke Bjørn' på Teater Grob, hvor Lotte Andersen også blev nomineret for sin hæmmede, livstørstende Karin på lykkepiller.

Den slags roller kræver sin kvinde. Som hun sagde det om 'Limbo', så »sad rollen fast som en tæge, og det var en enorm byrde at komme på teatret og registrere det enorme bjerg, der skulle bestiges hver aften«.

»Det går mere og mere op for mig, hvor meget man investerer i teatret. Det er næsten et spørgsmål om liv og død, men det skal det også være, ellers kan man ikke hidse sig selv op til det«.

At lære og rejse sig

Måske er det også derfor, at der med årene er blevet længere imellem hendes sceneoptrædener – ud over at hun selvfølgelig er på pletten, når Cederholm forsøger at gå nye veje med 'Mozart' som teaterkoncert.

Måske er hun bare træt af, at de kvinderoller, der bliver udbudt, er så stereotype, også på film – f.eks. har hun efterlyst kvindelige skurke – det var bl.a. derfor, hun fik lyst til selv at skrive manuskripter.

I det hele taget har hun haft travlt med at udforske andre veje end skuespillet.

I 2010 udsendte hun sit godt anmeldte album med egne sange, 'Hjemmefra', ligesom hun har instrueret dokumentarfilmene 'Sange fra Ilulissat' om unge grønlandere og 'Beretninger om overlevelse', der handler om selvmord.

LÆS OGSÅ [Skuespiller springer ud som strålende sangerinde](#)

Sidstnævnte film lavede hun for at skabe større åbenhed om de tunge, tabuerede eksistenskriser. For selv om hun ikke har været så langt ude, har hun selv oplevet en periode, hvor alt i hende bare gik i stå:

»Du kan godt spille den ene hovedrolle efter den anden (...) det kan være en dejlig, succesfuld tomgang. Men du spæner efter det samme. Jeg oplevede, at der skulle noget andet til i mit liv«.

Det er hun – regnormetypen – gået så målrettet efter, at hun nu med sindsro kan runde de 50. Og som hun siger det om vejen derhen:

»Hvorfor falder mennesket? For at lære at rejse sig op«.

Ressource: <http://politiken.dk/navne/foedselsdage/ECE1923508/alsidig-skuespiller-fylder-rundt/>

Offentliggjort: Mar 16, 2013 5:40 PM

© POLITIKEN.dk